

noemt hem een volmaakte heilige. Ik twijfel er niet aan, of hij heeft gelijk en kent dien man niet, en hij doet veel beter, als hij hem niet gaat opzoeken. Waarom zou hij zichzelf voor niets last aandoen?"

Moya vestigde haar donkeren blik toornig op George; zij verdedigde haar oom en George merkte haar vijandelijkheid op. Niettegenstaande dat, hield hij zijn meening standvastig staande.

"Ik vind," zei hij dringend, "dat oom moet gaan. Als hij hem gezien heeft, kan hij pas weten, of het de Manson is, dien hij vroeger gekend heeft, of niet."

Hij keek zijn oom aan, terwijl hij sprak; tot zijn verrassing zag hij een uitdrukking in de weggezonden oogen van zijn oom, die op haat geleek.

George zweeg, zoo verbaasd was hij. Zoolang hij zijn oom kende, was deze nooit doof geweest voor een beroep op zijn tijd, zijn beurs, of zijn deelneming. De onzelfzuchtigheid, de bijna dwaze zelfopoffering van Eldred Dawley, waren spreekwoordelijk.

Moya had de waarheid gesproken, toen zij zei, dat men hem een heilige noemde.

De automobiel stopte voor de leelijke woning met de boogramen van de Mansons, zooals George dat bevolen had. Hij blikte naar zijn oom, die zich niet bewoog.

"Wilt u naar binnen gaan?" vroeg hij droog, "of zal ik aan juffrouw Manson zeggen, dat u haar vader niet kent en u dus niet met hem kunt bemoeien?"

De vermetelheid, die in deze woorden lag opgesloten, werkte als een schok op Eldred Dawley. Hij sprong op, ging rechtop staan, en hief zijn hoofd trots omhoog.

"Dank je, George," zei hij rustig, "doe geen moeite. Ik zal zelf naar juffrouw Manson toegaan. Neem Moya mee terug. Ik zal naar huis wandelen."

Hij steeg uit de automobiel zonder de hulp van zijn neef, en ging langzaam het smalle pad op, dat naar de voordeur voerde. Deze werd geopend toen hij naderde. Lady Moya zag een schim van een heel slank, zwartharig meisje, met

fletse oogen, die allesbehalve vriendelijk op haar gevestigd waren. Onwillekeurig schoof Moya wat dichtër naar George toe. . . .

"Wat ziet dat meisje er vreemd uit," mompelde zij.

"George, is dat juffrouw Manson?"

George, die zijn blik zorgvuldig van het leelijke huisje afgewend hield, antwoordde bevestigend.

"Zij ziet er heel zonderling uit," ging Lady Moya verder. "heel anders dan alle andere menschen. Zij is zeer ongewoon." En George, die warm werd bij de gedachte aan de ontmoeting van gisteren, deed alsof hij de opmerkingen van zijn meisje niet hoorde en knikte Letty Manson was — ongewoon.

HOOFDSTUK V.

Heel stil ontving Letty den heer Dawley, heel stil voerde zij hem naar de sombere, kleine zitkamer, waar de overblijfselen van het maal van den vorigen avond slechts oppervlakkig opgeruimd waren.

Zij had haar kalmte teruggekregen; haar breed gezicht met zijn eigenaardige bekoorlijkheid was bleek, maar kalm, bijna onverschillig. Het haar zat niet slordig meer, maar vertoonde de gewone, zware golven, die haar ooren bedekten. Zij was langer dan de bekende bankier; toen hij tegenover haar stond, keek zij op hem neer.

"Ik was bang," zei ze, "dat u niet meer zoudt komen. Mijn vader is heel erg; de dokter is juist geweest en hij heeft hem iets ingegeven. Hij slaapt nu en ik weet niet, of u niet te laat is. Het kan nu niet lang meer duren."

Zij sprak op bijna onverschilligen toon, zonder de minste ontroering en Eldred Dawley vergat, hoeveel onaangenaamheid hem haar boodschap had bezorgd, zoo ontstemd was hij over haar klaarblijkelijke koelheid.

"U spreekt, alsof het u niet veel verdriet doet," zei hij langzaam; "u praat, alsof de dood van uw vader niets voor u is.

U moest nu bij hem zijn. Waarom hebt gij hem alleen gelaten?"

Letty trok een stoel naar den bezoeker toe; zij deed het achteloos, maar met die beynalligheid, die haar nooit verliet.

"Wilt u niet gaan zitten?" zei ze. "U kunt nu niet naar boven gaan. Hij is nu rustig en de dokter zegt, dat het zijn dood zou zijn, als hij gestoord werd. Ik keek naar u uit aan het venster; ik zag u aankomen. Ik moet u spreken. Nu heb ik een goede gelegenheid en ik zal haar waarnemen."

Zij haalde diep adem en ging in een stoel tegenover den heer Dawley zitten.

"Een gelegenheid," herhaalde zij plechtig; "en ik zal haar niet laten voorbijgaan."

Eldred antwoordde niet. Zijn blik was gevestigd op een groot portret in lijst, dat hing aan den muur tegenover hem. Het vertoonde een jonge man met een tamelijk onbetekenend gezicht, met bakkebaarden en een snor. Zijn oogen waren eerlijk, maar niet buitengewoon verstandig. Letty volgde de richting van zijn blik en glimlachte.

"Ja, dat is vader vijftigwintig jaar geleden," zei ze, "u herkent hem, nietwaar?"

Eldred Dawley boog toestemmend het hoofd. "Ja," zei hij, en zijn stem klonk hem vreemd in de ooren. "dat is uw vader, zooals ik hem mij herinner."

"Wel, ik denk, dat u hem nu niet zoudt herkennen," zei Letty ongevoelig; "de drank en het harde leven hebben hem vreeselijk veranderd. U weet niet, wat hij al niet heeft doorstaan, mijnheer Dawley, hoewel u er al heel wat van weet. Ik wist er niets van tot vanmorgen toe, tot hij mij vroeg u te roepen, toen vertelde hij me— alles."

Mijnheer Dawley gaf geen antwoord. Zijn stilzwijgendheid prikkelde Letty.

"Alles," herhaalde zij; zij maakte een beweging met het hoofd, die geleek op die van een slang, die een aanval verwacht.

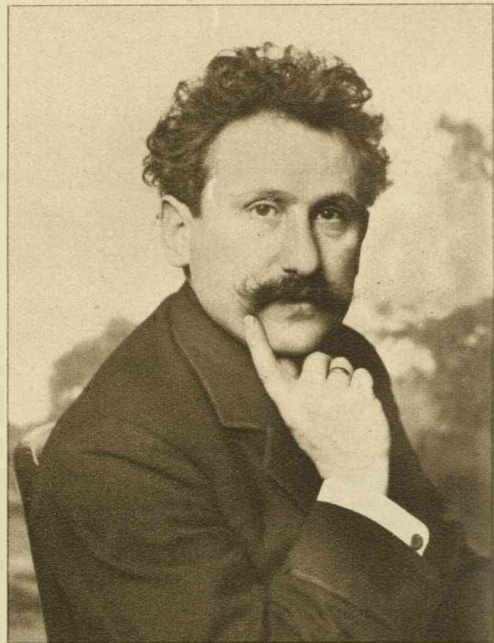
(Wordt Vervolgd.)

„POLDERWERK” JAC. ZON

„DE REGENBUI” JAC. ZON

JACQUES ZON

EEN van onze meest naar voren tredende jongeren is J. Zon. De Haagsche School moet hem wel geïmponeerd hebben; hij is een knap, serieus opvolger, die zich niet geheel losmaakt van wat hem altijd geweest is het Ware in de Kunst. En nu we aan den vooravond staan van een hernieuwde waardeering van het Impressionisme, kan het niet uitblijven of artisten als Zon zullen deelen in de sympathie voor de wedergave van Holland's schoone gegevens. Men moet buiten wonen en veel ernstige natuurliefhebbers over Kunst hooren om ervan doordrongen te zijn dat de nieuwere kunstopvattingen eerst dan begrepen zullen worden wanneer ze ook weer voortbouwen op wat de Natuur zelve biedt als basis.

De nieuwere richting heeft niet nagelaten invloed uit te oefenen op velen van de jongeren. Er is een streven naar blankheid, naar vroolijker toon vol levenslust en levensgenot. Het luminisme heeft hen beïnvloed en hoewel geen luministen bekijken ze de Natuur van een schitterender, zonniger kant. Zoo doet nu ook Jac. Zon. Hij streeft naar lichtuitdrukking in zijn jongste scheppingen en toch blijft hij impressionist.

Hij is een ernstig werker, die zijn kracht geeft aan wat hem behoort door kleurcombinatie of kleurtegenstelling.

Gaarne zou ik uitvoerig behandelen wat mij zoozeer aantrekt in landschap, interieur of stadsgezicht, doch voor 't oogenblik laat de ruimte — hier beschikbaar — dit niet toe. Ik hoop daarom later de Panorama-lezers nog eens meer in bijzonderheden te wijzen op het werk van dezen verdienstelijken kunstenaar.

E. YOUNG.